

Arrest

nr. 282 007 van 15 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 25 september 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in.

Na intrekking van een eerdere beslissing, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 26 november 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Bij arrest van 28 juli 2020 met nummer X weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster te erkennen als vluchteling en werd haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Verzoekster diende op 16 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 3 november 2020 verklaarde de commissaris-generaal dit tweede verzoek niet-ontvankelijk. De Raad verwierp het door verzoekster ingediende beroep bij arrest van 28 juli 2021 met nummer X.

1.3. Verzoekster diende op 29 september 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 januari 2022 verklaarde de commissaris-generaal dit derde verzoek niet-ontvankelijk. De Raad verwierp het door verzoekster ingediende beroep bij arrest van 23 mei 2022 met nummer X.

1.4. Op 1 juni 2022 dient verzoekster voor de vierde maal een beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 8 augustus 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.A.F.N.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X in Florencia. U bent samen met uw zuster M.Y.F.N.(...) (CGVS nr. X en O.V. nr. X) in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw zus M.Y.F.N.(...) (zie ook hieronder):

“U, M.Y.F.N.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 20 mei 1990 in Florencia, departement Cauca (Colombia) en hebt daar ook het grootste deel van uw leven doorgebracht, met uitzondering van de jaren 2012-2016 die u in Popayan, departement Cauca, doorbracht om er te studeren. Toen u de studies bedrijfsbeheer met specialisatie in landbouw en visvangst had afgerond en alleen nog een thesis moest afwerken keerde u terug naar uw geboortedorp. In 2017 kreeg u een contract bij het gemeentebestuur van Florencia voor vier maanden, van september t.e.m. december 2017. U was verantwoordelijk voor de controle van de watervoorziening, en moest tevens een telling doen van het aantal personen dat gebruik maakte van elke waterleiding. Dit moest een toekomstig project rond watervoorziening mogelijk maken. Door de aard van uw werk moest u zich ver van de gebaande paden verplaatsen aan de hand van coördinaten, gebruik makend van een gps. Er was in elk dorp ook een lokale verantwoordelijke die met u meeging. In de afgelegen gebieden die u zo doorkruiste ontdekte u bij twee gelegenheden een illegaal drugslabo. De eerste keer verborgen de mensen zich voor u toen u langs het drugslabo kwam. U deed de tweede keer alsof er niets aan de hand was, en de mensen die aan het werk waren in dat labo lieten u ook verstaan dat u moest zwijgen over wat u had gezien. Na afloop van dit contract kreeg u opnieuw een contract bij het gemeentebestuur. Vanaf januari 2018 werkte u aan een project waarvoor u op bezoek moest bij verenigingen van landbouwers in de omgeving van Florencia. Eigenlijk moest u dat werk alleen doen, maar u vroeg uw zus M.A.F.N.(...) (CG-nummer (...)) en O.V.nummer (...) om met u mee te gaan. Uw zus was immers net afgestudeerd en wilde ook wel een centje bijverdienen. Op 23 februari 2018 verscheen er een bericht in de media dat er in de regio twee drugslabo's waren vernield. Op 06 april 2018 was u samen met uw zus aan het werk in een desolaat gebied toen jullie door twee mannen in burgerkledij werden benaderd. Ze wilden weten wat jullie precies aan het doen waren. U legde uit dat jullie voor het gemeentebestuur aan de slag waren, maar dat geloofden ze niet. De mannen waren boos omdat jullie daar rondliepen. Ze waarschuwden jullie dat jullie moesten oppassen en dat jullie niets mochten verklikken van wat jullie zagen. Vervolgens bedreigden ze jullie met wapens en gaven het bevel dat jullie moesten vertrekken, anders zouden er slechtere dingen gebeuren. Jullie lieten dat geen twee keer zeggen en namen de vlucht.

U wilde niet meer naar het platteland gaan en vroeg aan uw baas of uw collega's de rest van het veldwerk konden doen terwijl u op het kantoor verder werkte. Uw baas was daarmee akkoord. U mocht zich beperken tot de nabijgelegen dorpen en uw collega's zouden zich ontfemen over de verder afgelegen missies. Op 11 april 2018 werd nogmaals een drugslabo opgeruimd. Blijkbaar kwamen de mannen die jullie eerder hadden weggejaagd tot de conclusie dat jullie informatie doorgespeeld hadden aan de politie. Vanaf 24 april 2018 kreeg u dreigtelefoons. De mannen aan de andere kant van de lijn zeiden dat ze wisten wie u en uw zus waren tijdens het eerste telefoontje. Op 29 april kreeg u opnieuw een telefoontje waarin u enkel een schreeuw hoorde alvorens er werd ingehaakt. Tenslotte werd u een dag later nog eens gebeld met de boodschap dat ze wisten wie uw familie was en dat jullie moesten weggaan, anders zouden ze uw familieleden vermoorden. U twijfelde of u dit moest vertellen aan uw zus, maar deed het uiteindelijk toch. Nadat uw gsm kapot ging werd u niet meer gecontacteerd door deze mensen.

Jullie werkten af en toe ook in het restaurant van jullie zus M.(...) in Florencia. Op Moederdag kwamen er twee vreemde mannen naar het restaurant. Ze aten iets, bekeken jullie, en vertrokken dan weer. Buiten

op straat ontmoetten ze een derde man, met wie ze vertrokken zijn. U vond dit zeer verdacht en angstaanjagend. Uw zus wilde vertrekken, en de enige optie die bij jullie opkwam was jullie zus L.D.(...), die via haar huwelijk een tijd in Spanje had gewoond en vervolgens naar België was verhuisd. Jullie troffen de nodige bereidingen om het land te verlaten, verzamelden het geld voor de vliegtuigtickets en in juli 2018 bent u ook afgestudeerd. U en uw zus M.A.(...) verlieten Colombia op 14 augustus 2018 en reisden met het vliegtuig naar België, waar jullie toekwamen op 15 augustus 2018. Op 10 september 2018 doorliepen jullie de pre-screening, om op 25 september 2018 een verzoek om internationale bescherming te doen.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord door een drugsbende.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, documenten betreffende uw studies, twee arbeidscontracten, twee tewerkstellingsattesten, twee persartikels, en uw vluchtreservatie. Uw zus heeft volgende documenten neergelegd: haar paspoort, haar geboorteakte, een tewerkstellingsattest, kopieën van de persartikels die u hebt neergelegd en een kopie van de vluchtreservatie die u hebt neergelegd."

Op 26 november 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing. Met het arrest nr. 239.096 van 28 juli 2020 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te verlaten diende u op 16 september 2020 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U baseerde zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste verzoek had uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden vermoord door een drugsbende die in uw streek actief is. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: een vertaling van de overlijdensakte van uw neef, een vertaling van het politieonderzoek naar de moord op uw neef, en een vertaling van nieuwsartikels over drugshandel en corruptie in Colombia. Op 3 november 2020 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk daar u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, hetgeen door de RvV op 28 juli 2021 werd verworpen in het arrest met nummer 258771 omdat zij in navolging van het CGVS van oordeel waren dat u geen nieuwe elementen had aangebracht. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

U verliet België niet en diende op 29 september 2021 een derde verzoek tot internationale bescherming in. U baseerde zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste en tweede verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden gedood en gemarteld nadat u en uw zus problemen kenden met een drugsbende. U verwees tevens wederom naar uw neef, die door guerrillero's zou zijn vermoord. Ter ondersteuning van uw derde verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een gecertificeerde kopie van de overlijdensakte van uw neef, verscheidene nieuwsartikels met Franse vertaling, screenshots van gps-coördinaten en een usb-stick met daarop nogmaals diezelfde gps-coördinaten van plekken in Colombia waar u en uw zus geweest zijn en drugslabo's zijn gepasseerd. Op 28 januari 2022 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maakten dat er aan u internationale bescherming zou worden toegekend. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 23 mei 2022 werd dit beroep door de RvV verworpen met arrest nr. 273 088 omdat zij in navolging van het CGVS van oordeel waren dat u geen nieuwe elementen had aangebracht. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder dat u het Belgische grondgebied hebt verlaten diende u op 01 juni 2022 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U baseert dit verzoek op de algemene veiligheidssituatie in uw herkomststreek Cauca en vooral in de gemeente waar u woonde en stelt te vrezen dat u slachtoffer zou worden van het geweld in Colombia. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u drie persartikels over criminaliteit en geweld in Cauca neergelegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de

gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U verklaart immers desgevraagd dat u niet op de hoogte bent van nieuwe elementen die u zou kunnen aanbrengen omtrent uw persoonlijke vluchtaanleiding (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17).

Wat betreft de door u neergelegde nieuwsartikels stelt het CGVS vast dat deze opnieuw verwijzen naar een algemene situatie in uw land van herkomst, die u op geen enkele manier heeft weten door te trekken naar een persoonlijke en concrete vrees in uw hoofde. Wanneer u verwijst naar de povere veiligheidssituatie in het departement Cauca (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vragen 16 & 18), dient te worden herhaald dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Het CGVS vestigt graag wederom de aandacht op het arrest nummer 258 771 van 28 juli 2021 van de Raad, waarin werd geoordeeld dat een loutere verwijzing naar de alomtegenwoordige drugsproblematiek en het onvermogen van de Colombiaanse staat en haar deze problematiek onder controle te krijgen in casu niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien uw beweerde problemen met een lokale drugsbende volstrekt niet geloofwaardig zijn bevonden. De door u neergelegde stukken zijn dus onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Dit werd overigens ook nog eens bevestigd door de RvV in arrest nummer 273 088 van 23 mei 2022, waarmee uw derde verzoek om internationale bescherming werd beëindigd.

Gezien bovenstaande vaststellingen besluit het Commissariaat-generaal dat u in dit verzoek tot internationale bescherming geen enkel nieuwe element aanbrengt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend, of om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u met deze elementen verwijst naar een risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Colombia wijst het CGVS op wat volgt. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker immers ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het

aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betoogt dat de door haar neergelegde persartikels, die dateren van 2022, aangeven dat de veiligheidssituatie in het departement Cauca nog nooit zo gevaarlijk is geweest en dat de veiligheid in die regio niet kan worden gegarandeerd door de overheid.

Zij volhardt dat haar neef werd vermoord door een drugsbende die nog steeds actief is in haar regio. Volgens haar bewijzen de neergelegde persartikels dat drugsbendes nog steeds actief zijn in de regio en zij gaat niet akkoord met de commissaris-generaal waar hij oordeelt dat de neergelegde persartikels geen persoonlijk verband tonen met de aangevoerde feiten aangezien een familielid werd getroffen door de drugsbende.

Zij vervolgt: *“Hieruit kan men afleiden dat de vrees voor het leven van verzoekster reëel is zeker omdat de neef als chauffeur werkte en uitgeschakeld werd op verdenking van verklipping en tevens er uit het persartikel blijkt dat twee corrupte politiemannen werden gearresteerd in hun dorp en er aldus geen vertrouwen mag gesteld worden in de politie en hun veiligheid zeker in gevaar is.*

Bovendien bewijzen de persartikels de veiligheidsrisico's voor verzoekster door de streek van de Cauca te omschrijven als “un navire à la dérive” en “au coeur d'une tempête de violence comme on n'en a pas vu depuis des décennies” zodat men moeilijk kan weerhouden dat er voor verzoekster geen risico is. Dat overigens verzoekster reeds vroeger aanhaalde dat de politieambtenaren corrupt zijn en zij derhalve geen enkele bescherming geniet van de lokale autoriteiten zodat ze bij een terugkeer geen enkele bescherming kan genieten. Dit verklaart trouwens ook waarom zij op geen enkel moment contact hebben genomen met

politie of justitie omdat ze niet zeker weten of zijzelf niet bij de drugsbende betrokken zijn. Het nieuwbericht is dus niet louter algemeen verwijzend naar drugsproblematiek in Colombia en het onvermogen van de Colombiaanse staat om de drugsproblematiek aan te pakken”

Voorts is verzoekster van mening dat zij in Colombia geen aanspraak kan maken op voldoende bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, gelet op de alomtegenwoordige drugsproblematiek en het onvermogen van de Colombiaanse staat en het justitiesysteem om deze problematiek onder controle te krijgen. Zij licht toe: *“Het blijkt overigens duidelijk uit de rapporten van Human Rights watch en Amnesty international Zo blijkt : “ In the department of choco , Cauca , Antioquia and norte the santander, omang others crimes under international law and human rights violation persisted ...”*

“Het gaat hier duidelijk om de streek waarin ze woonachtig is en samenlezend met het overlijden van haar neef kan men terecht concluderen dat de drugsbendes hier zeer actief zijn en de burgers ook niet beschermd kunnen worden door de politie daar deze zelf verwickeld is in de drugsoorlog. Het feit dat er niets in het rapport staat over vermoedens van de dader van de moord doet niets af aan het feit dat alles wijst naar drugsproblematiek zeker als men twee corrupte agenten hiermee in verband kan brengen.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij gaat in op de veiligheidssituatie in Colombia, en meer in het bijzonder in Cauca. Zij wijst op de aanhoudende gewelddaden in het kader van de drugsproblematiek en stelt dat de situatie in Cauca aanzienlijk is verslechterd. Verzoekster kaart tevens aan dat zij voordien reeds werd aangevallen in het restaurant waar zij werkte en dat zij samen met haar zus een drugslabo heeft ontdekt.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 9 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015;
- COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 22 september 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke

elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds werden beoordeeld in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden,

slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoekster verklaarde in het kader van haar vorige drie beschermingsverzoeken dat zij Colombia heeft verlaten uit vrees te worden vermoord door een drugsbende. Zowel de commissaris-generaal als de Raad concludeerden toen telkens dat haar relaas elke geloofwaardigheid mist.

In het kader van haar huidig verzoek verwijst verzoekster naar de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, zijnde Cauca, en vreest zij dat zij slachtoffer zal worden van het geweld aldaar.

Ter staving van haar volgend verzoek legde verzoekster drie persartikels neer over criminaliteit en geweld in Cauca.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar volgend beschermingsverzoek, dat hij deze afdoende heeft onderzocht alsook deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekster vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van

concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. In het bijzonder oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd die verband houden met haar eerdere beschermingsverzoeken. Hij stelt terdege: *“U verklaart immers desgevraagd dat u niet op de hoogte bent van nieuwe elementen die u zou kunnen aanbrengen omtrent uw persoonlijke vluchtaanleiding (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17).”*

Door in het verzoekschrift enkel opnieuw te verwijzen naar en te volharden in de asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, slaagt zij er niet in de eerdere gedane beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad om te buigen, met name dat er geen geloof wordt gehecht aan de door haar aangevoerde bedreigingen door de drugsbende in haar regio.

Wat betreft de voorgelegde nieuwsartikels wijst de Raad erop dat hierover in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat *“deze opnieuw verwijzen naar een algemene situatie in uw land van herkomst, die u op geen enkele manier heeft weten door te trekken naar een persoonlijke en concrete vrees in uw hoofde”*. De Raad betwist niet dat het geweld in Colombia wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals drugshandel, en er corruptie aanwezig is binnen het politieapparaat. De algemene situatie is er evenwel niet van die aard om automatisch een beschermingsstatus te wettigen, maar geeft eerder aan dat de nood aan bescherming afhankelijk is van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en dat verzoekster deze nood dan ook in concreto aannemelijk moet maken. Deze algemene landeninformatie volstaat op zich niet om aan te tonen dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, nu een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dan wel een individueel en reëel risico determinerend is.

Uit de vertaling blijkt duidelijk dat de nieuwsberichten geen inhoudelijk verband hebben met de door verzoekster voorgehouden feiten (verklaring volgend verzoek, punt 19; map met documenten). Tevens verwijst de commissaris-generaal dienaangaande naar het arrest van de Raad inzake verzoeksters eerste verzoek, waarin werd geoordeeld dat een loutere verwijzing naar de alomtegenwoordige drugsproblematiek en het onvermogen van de Colombiaanse staat en zijn justitiesysteem om deze problematiek onder controle te krijgen, in casu niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien verzoeksters beweerde problemen met een lokale drugsbende volstrekt ongeloofwaardig zijn bevonden. Dit wordt tevens nog eens bevestigd in het arrest van 23 mei 2022 met nummer 273 088.

Wat betreft nog haar betoog dat uit de neergelegde persartikels blijkt dat drugsbendes nog steeds actief zijn in de regio, herinnert de Raad eraan dat verzoekster in gebreke blijft de door haar aangevoerde problemen met een drugsbende in concreto aannemelijk te maken. In het kader van haar vorige beschermingsverzoeken werd tevens geoordeeld dat zij niet heeft aangetoond dat de moord op haar neef verband houdt met haar eigen problemen of dat haar neef zich in een gelijkaardige situatie zou hebben bevonden als zijzelf. Haar betoog met betrekking tot het gebrek aan toegang tot doeltreffende bescherming tegen drugsbendes in Colombia is dan ook niet dienstig.

In voorliggend verzoekschrift verwijst verzoekster nog naar een persartikel waaruit zou blijken dat twee corrupte politiemannen werden gearresteerd in hun dorp en er aldus geen vertrouwen mag worden gesteld in de politie. Nergens uit het rechtsplegingsdossier kan echter blijken dat zij in het kader van haar huidige volgend verzoek een dergelijk nieuwsbericht heeft neergelegd. In de mate dat verzoekster doelt op het nieuwsbericht dat zij in het kader van haar tweede beschermingsverzoek heeft bijgebracht, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. De Raad heeft zich hierover reeds uitgesproken in zijn arrest van 28 juli 2021 met nummer 258 771.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor

internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

5.4. Wat betreft verzoeksters opmerking dat zij een specifiek profiel heeft, nu zij voor het gemeentebestuur werkte en een drugslabo heeft ontdekt, oordeelde de Raad in zijn arrest van 23 mei 2022 met nummer 273 088 in het kader van haar vorig, derde verzoek reeds *“dat dit evenmin een nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het volstaat niet om te verwijzen naar een bepaald profiel om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond, alwaar verzoekster in gebreke blijft. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat zij geen nieuwe elementen bijbrengt die van aard zijn een ander licht te werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen met een drugsbende. Overigens werd in het kader van haar eerste verzoek tevens gewezen op het onaannemelijk karakter van de door haar en haar zus beweerde omstandigheden waarin de drugslabo's werden ontdekt, waardoor aan hun verklaringen over de ontdekking van de drugslabo's evenmin geloof kan worden gehecht.”*

De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van elementen die hij vroeger reeds heeft beoordeeld en onvoldoende heeft bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

De Raad besluit dat de elementen voor- en neergelegd in het kader van het vierde beschermingsverzoek, niet van die aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas. Ze kunnen bijgevolg de kans dat verzoekster alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

5.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 22 september 2022, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 9 november 2022 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in Colombia verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Narino, Choco, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad deze analyse van de commissaris-generaal over.

Zoals reeds vermeld, bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft, dit is haar regio van bestemming.

Verzoekster is afkomstig uit Florencia, gelegen in het departement Cauca.

Er wordt niet betwist dat het departement Cauca een gewapend conflict kent en dat de acties van de gewapende groeperingen een impact hebben op de bevolking, naar ontheemding, rekrutering of confinement. De Raad is evenwel van oordeel dat, gelet op de beschikbare landeninformatie, er in Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven uiteengezet is het (crimineel) geweld in Colombia in wezen voornamelijk doelgericht. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijft verder zeer beperkt.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia is gesteund.

Het bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Cauca voor haar dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Cauca.

Verzoekster voert aan dat zij omwille van haar profiel (verzoekster licht toe: werkzaam geweest voor een gemeentebestuur, waarbij zij een drugslabo heeft ontdekt) een verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade. De Raad merkt hier vooreerst dat “*persoonlijke omstandigheden*” niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

In dit kader wijst de Raad erop dat verzoeksters profiel aanleiding kan geven tot slachtofferschap van gericht geweld, quod non in casu, maar dat dit niet kan worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid die in haren hoofde een verhoogd risico oplevert om slachtoffer te worden van het in Cauca aanwezige willekeurige geweld. De Raad herinnert er in dit verband aan dat geen enkel geloof wordt gehecht aan haar verklaringen over de ontdekking van de drugslabo's tijdens haar werkzaamheden voor een gemeentebestuur en dat zij doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen melding heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend. In de mate verzoekster met haar opmerking “*dat zij voordien reeds werden aangevallen in het restaurant waar zij werkten*”, doelt op de in het verleden aangehaalde bedreigingen in het restaurant van haar zus, wijst de Raad erop dat verzoekster deze bedreigingen koppelde aan de ontdekking van het drugslabo en ook deze vermeende bedreigingen reeds ongeloofwaardig zijn bevonden door zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van haar eerste beschermingsverzoek.

Verzoekster maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er voor verzoekster omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES